

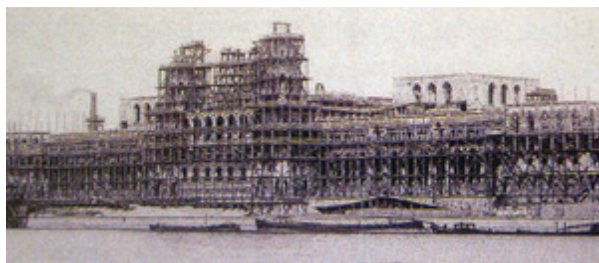
A XIX. század utolsó két évtizedében Budapest felzárkózott a világvárosok közé. Európa egyik legszebb és akkor legmodernebb városának közművesítése nehezen tudott lépést tartani a rohamosan növekvő igényekkel. A budai oldal vízellátása megfelelt az akkori elvárásoknak, de ugyanez Pesten nem volt elmondható.

A két évtized rövid krónikája

1883-ban felavatták a főváros első szökőkútját, a Danubius kutat a Kálvin téren. Ybl Miklós tervezésében Feszler Leó szobrászművész kivitelezte. A három mosolygós, ülő női szépség a Tiszát, Drávát és a Szávát, a tetején álló férfialak a Dunát jelképezi.

Ma ez a szép, neoreneszánsz alkotás a belvárosi Erzsébet téren látható.

1884-ben – az Országház építése miatt – a Flottillenplatzon lévő pesti vízművet megszüntették és a közeli Markó utcában létesítettek új gépházat.

A budai oldalról a Margit-hídra szerelt 200 mm átmérőjű csövön naponta 10ezer köbméter vizet vezettek át Pestre.

Két ideiglenes vízművet helyeztek üzembe a Margit-hídtól északra eső területen, majd végleges vízművet építettek – aknakúttal, gépházzal, víztoronnyal – a Népligetben.

Ez a kis vízmű „ékszerdoboz” ma is áll eredeti formájában Budapest IX. kerületében, a népligeti buszpályaudvar közelében.

1884-ben Wein Jánost, az első vízműigazgatót megbízták, hogy dolgozzon ki terveket a Káposztásmegyer és Dunakeszi határában létesítendő végleges – min. 120 000 m³/nap kapacitású – vízmű létesítésére. Őt érdemei elismerésével, 1896 decemberében nyugdíjazták.

Utódjának a kiváló fiatal, dinamikus gépészmérnököt:
Kajlinger Mihályt (1860-1924) nevezték ki.

1893. április 1-én megkezdődött Európa akkori legkorszerűbb ilyen létesítménye, a Káposztásmegyeri Vízmű építése, a Fővárosi Vízművek mai Főtelepének helyén.

